

Hazai pályán bárkit legyőztek

Beszélgetés Víg Jánossal, a Dicsőszentmártoni Chimica egykori labdarúgójával

● Víg János 18 éven keresztül rúgta a bőrt a Dicsőszentmártoni Chimicánál, majd pár évig segédedzőként a kispadra ült. Ezt követően két esztendőn át a klubvezetésben vállalt szerepet. A '90-es évek végén Olaszországba költözött, ahol húsz évig élt, majd hazatelepedett.

SZUCHER ERVIN

– Teljes fiatalságát a Chimicának szentelte. Milyen érzéssel tölti el a lelkét az egykoron B osztályos csapat önfelszámolódása és a szinte romhalmazzá vált stadion látványa?

– Tősgyökeres dicsőiként rosszul vagyok, valósággal sír a lelkem, amikor látom, mi történt a város sportéletében. A stadion tudatosan kerülöm, még a pálya tőszomszédságában lévő szupermarketet sem látogatom. Azt, amely az egykori salakos pályára épült. Inkább távolabb egy picivel drágábban vásárolok, csak ne lássam a tönkretett sportlétesítményt, a lebontott tekepálya meg a raktár helyét. Amikor kitelepedtem Olaszországba, nem gondoltam volna, hogy két évtized alatt ide süllyed ez a város.

– A maradék dicsői futball is hidegen hagyja?

– Vasárnaponként kijárok a szomszéd településre, Küküllődombóra, ahol az egyik barátom csapatot indított a falusi bajnokságban. Nálunk már csak gyermekszinten működik valami, de az sem a városban, hanem az egyik közeli faluban, Csüdőtelkén, így a szülők meg gyermekeik állandó ingázásra kényszerülnek. A városnak még egy mikrobusza sincs, amely vinné s hozná a kicsiket.

– Gondolom, az Olaszországban töltött évek alatt máshoz szokott...

– Verona közelében lakva szinte nem volt olyan meccs, amelyre a lányommal, majd később az unokámmal ne mentem volna ki. Szerettük a csapatot, de a szívünk a Juventushoz húzott. A 14 éves unokám a Hellas gyermekcsapatában játszik. Olyan körülmények közt edz, amilyenről mi, B divíziós játékosok álmodni sem mertünk volna. Pedig a '70-es, '80-as években Dicsőszentmártonban minden adott volt. Olyan jó gyepszőnyegünk volt, hogy még a Mircea Lucescu által edzett válogatot is eljött a szövetségi edzőtáborból Dicsőben játszani.

– Ugorjunk vissza a fél évszázaddal ezelőtti Dicsőbe! Itt kezdte a focit?

– Itt, hisz a pálya közelében, a Mirița utcában laktunk, egy kőhajításnyira Bölöniéktől, akik az úgynevezett székely tömbházban laktak. Bár ő 1953-as születésű, tehát négy évvel nagyobb nálam, már az utcán sokat fociztunk együtt, majd Buzdi bácsinál, aztán Teodor Mesaroshnál, a Chimica kölyökcsoportjában. Tizennyolc éves voltam, amikor 1975-ben felkerül-

doggá tehetjük a hazai meccseinkre szép számban kilátogató közönséget.

– Az ellenfelek általában tartottak a dicsőszentmártoni kiszálástól, mert tudták, hogy nem sok babér terem számukra a Chimica pályáján. Mi volt ennek a titka?

– Bukaresti barátaim, főleg a Rapid és az Autobuzul játékosai gyakran emlegették, hogy amikor megpillantották a várost a közeli dombtetőről, az az érzésük támadt, mintha az oroszlanbarlangba kellene alászállniuk. Tettünk is róla, hogy így érezzék magukat: hazai pályán nagyon rosszak voltunk, a szó nemezből értelmében. Nem rúgtuk szét őket, de némi keménykedéssel tudtukra adtuk, hogy ki az úr a háznál.

– Hogyan sikerült 4-0-ra legyőzni az A-ba való visszakapaszkodásért harcoló Rapidot?

– A bukarestiek egyik legbefolyásosabb szurkolója, pontosabban felkarolója, Adrian Păunescu udvari költő eljárta, hogy a mérkőzést köz-

sorra környékezték meg a Chimica alapembereit: volt, akinél szép szóval próbálkoztak, volt, akit burkoltan fenyegetni kezdtek. A mérkőzés napján a várost ellepték a Bukarestből érkezett rendőr- meg szekusfőnökök. A főtribünben tábormokok ültek az igazgatóink helyében. Meccs előtt összedugtuk a fejünket, és feltettük magunknak a kérdést: mit csináljunk? Játsszunk, lehetőleg minél jobban – döntöttük el. Meg is vertük őket 1-0-ra. Mérkőzés után bejött a kombinát igazgatója, Hurubeanu, és annyit mondott, a hátsó kijáraton távozzunk, és kerüljük aznap a város főterét. Nem igaz, hogy nem ijedtünk meg, ám még így is beültünk a megszokott törzshelyünkre, a Fényesbe.

– A második ligában töltött másfél évtized alatt valaha felmerült a feljutás gondolata? Vagy a Chimica tisztában volt azzal, hogy meddig ér a takarója és meddig nyújtózkodhat?

– A vezetők soha nem fogalmaztak meg ilyenszerű célkitűzést. Min-

őszinték voltak, és megmondták: jöhetnek, de a kispadot fogom síkálni. „Maradj inkább Dicsőben, mert ott te vagy a király!” – szölte a tanácsuk. Az az igazság, hogy az ASA-nak igencsak jó és homogén csapata volt abban az időben. Egy olajozottan működő szerkezetből nehéz kimozdítani egy alapembert. Ezt megtapasztalta Groza is, és ezért maradt Dicsőben Titi Cenan és Fodor Jenő.

– Ekkor igazolt Dicsőből az ASA-hoz Bozeșan, Szabó, Varró, Jenei, visszakértél Fazakas és Muntyán, és egyikük sem volt kispados. Arról nem is beszélve, hogy Aurel Stoicát és Mátéfi t egyenesen a Steaua halászta el.

– Így van. Számomra mégis Dicsőszentmárton volt a világ közepe; itt volt a családom, itt éltek a szüleim, itt voltak a barátaim. Ráadásul csapatkapitány voltam, állandó kezdőember, akit a nézők szerettek. Hosszú éveken keresztül Stoicával és Őchiopuval, majd később Cenannal olyan középpályás sorunk volt, amilyennel kevés csapat rendelkezett. És még valami: mi a vegyipari kombinát karbidrészlegének alkalmazottjaiként sokkal jobban kerestünk, mint az ASA-sok.

– Amikor viszont nem ment a játék, büntetésből nem hívták be a játékosokat dolgozni?

– Egyetlenegy alkalommal fordult elő, hogy Ioan Boitan, a kombinát igazgatója nagyon megharagudott ránk, és beparancsolta gyárba. De akkor is csak reggel 7-től délelőtt 10 óráig, hisz 11-től edzésünk volt. Két-három nap után elmúlt Boitan haragja – aki egyébként egy nagyon jólelkű ember volt –, és minden visszaállt az akkoriban természetesnek számító kerékvágásba.

– Miután szögre akasztotta a cipőjét, leült a kispadra. Aztán egyszer csak felállt onnan, és becsukta maga mögött az ajtót. Miért?

– Több főedző mellett segédkezttem; dolgoztam Tică Őchiopuval, Vasile Grosuval, Czako Jancsi bácsival, Nelu Vunvulea barátommal, mindegyikkel jól egyeztem, és mindeniktől tanultam valamit. Szerettem a munkát, ezért beiratkoztam a bukaresti edzői iskolába. De ott átvették; vizsga előtt csúszópénzt követeltek, gondoltam, sebjaj, fizetek, de így is elbuktam. Cornel Drăgușin utólag azzal mentegetőzött, hogy csak feleannyit adtam, mint amennyiben megegyeztünk. Holott nem igaz, a másik felét lenyúlta az az ember, aki ma is ott van a szakszövetség-nél, nem is akármilyen beosztásban. Annyira kiábrándultam a rendszerből, hogy akkor és ott eldöntöttem: az életben arrafelé nem teszem a lábam. Még egy ideig tevékenykedtem a klubvezetésben, de amikor bezárt a karbidgyár, fogtam magam, és Olaszországig meg sem álltam. Most meg 65 éves fejjel ismét itt vagyok, szülővárosomban.

tem a nagycsapatához, ekkor Laci már alapember volt Marosvásárhelyen az ASA-nál és a válogatottnál. Rá egy évre feljutottunk a B osztályba, ahol tizenhat esztendőig játszottunk.

– A korabeli sajtó szerint valósággal berobbant a csapatba.

– A csapat balszerencséje volt az én szerencsém. A fiúknak nem sikerült a feljutás, a Sepsiszentgyörgy lekörözte a Chimicát. Ennek következtében Ștefan Roman teljesen elforgatta a keretet, hat vagy hét ifit hívott be a nagyokhoz, többek közt engem is. Az elejétől fogva bizalmat szavazott nekünk, amit mi a B-be való feljutás kiharcolásával háláltunk meg. Nagyon jó csapat kovácsolt össze, amelyhez később csatlakozott néhány játékos az ASA-tól.

Víg János felnőtt pályafutásának egészét a Chimica csapatánál töltötte

FOTÓ: SZUCHER ERVIN

– Miként jöttek ki az úgymond felülről érkezőkkel? Az A osztályból kölcsönzött játékosok néme-lyikében nem volt egy adag ki-vagyiság?

– Egyikükben sem. Jóérzésű, segítőkész focisták, emberek voltak, akik soha nem éreztették velünk, helyiakkal, hogy ők egy magasabb szintűre érkeztek. Csak szép emlékek kötnek Fazakashoz, Varróhoz, Szőlősihez, Gligoréhoz, Pîslaruhoz, Márton Leventéhez, Muntyán Lacihoz, Mátéfihoz, Bíró Leventéhez, Klánhoz, Albuhoz, Both Gyurihoz, meg mindenkihez, aki hosszabb-rövidebb időre az ASA-tól érkezett. Létezett egy kölcsönös tisztelet, amely nemcsak a vásárhelyiek és dicsőiek között működött, hanem a románok és magyarok között is. Elvégre mindannyiunknak ugyanaz volt az érdeke: a csapat minél jobban teljesítsen a B-ben, amivel bol-

vetítse a televízió 2-es csatornája, amelyet annak idején csak Bukarestben lehetett vételezni. Ez egy plusz löketet adott nekünk, azt mondtuk, akkor mutassuk meg a tévénézőknek is, hogy mire vagyunk képesek. Felszívtuk magunkat, és tizenöt perc alatt valósággal kikészítettük a Rapidot. Az évek során még volt két-három hasonló mérkőzésünk, például a szintén feljutásért küzdő Kolozsvári CFR-rel. Nekik is rúgtunk egy négyest. Egy másik alkalommal a CS Târgoviște akasztottuk el, amikor 1-0-ra nyertünk. A délieknél játszott Dobrin, aki a találkozó előtt a szurkolóinktól kapott egy stílusos pálinkáskulacsot. Aki ismerte őt, tudja, miért. Évek múltán a Dinamo Victoria, a Szekuritáté csapata látogatott hozzánk. Nekik is az A-ba való jutás volt a céljuk; ennek érdekében minden követ megmozgattak. A szekusok

dig abból indultak ki, hogy ne esünk ki. Annak meg külön örültek, ha a mezőny első felében végzünk, lehetőleg a dobogó közelében, de annak már nem örültek volna, ha egy A divíziós csapatot kellene fenntartaniuk. És legyünk őszinték: a mestersegesen fenntartott Scornicești-en kívül melyik kisvárosnak volt annak idején csapata az első osztályban?

– Önnek nem voltak efféle egyéni ambíciói?

– Megfordult a fejemben, sőt alkalom is kínálkozott. Egyik évben a vásárhelyiek akkori elnöke, Cornel Căcoveanu behívatott Marosvásárhelyre, és nekem szögezte a kérdést, hogy szeretnék-e az ASA-nál focizni. Hirtelesen nem tudtam, mit válaszoljak. Megkerestem az ASA-s barátaimat, Bölöni Lacit, Fazakas Árpit és Hajnal Gyuszt, és kikértem a véleményüket.